

ТВОРЧЕ ЖИТТЯ НМАУ ІМ. П. І. ЧАЙКОВСЬКОГО

AVY J.

A L'UNISSON DE TOUT SON ETRE

Comme tout musicien, le pianiste, dans les profondeurs de son interprétation, doit aimer physiquement la musique. L'exprimer avec tout son être, et surtout ne pas se laisser prendre par des théories et des principes qui sont finalement ennemis du don de soi.

La musique a plus besoin d'amour que de respect. C'est ainsi qu'elle parle à l'homme moderne de son destin dans une langue si tendre, si fraternelle et si profonde que chacun se sent part elle personnellement concerné. Dans cet état d'esprit, imaginons les mains de Chopin, presque fébriles, sur le clavier de son piano, qui soudainement s'enfuient avec ses arpèges. Ne serait-il pas là, la première pâleur de l'aube, la rosée dans les prairies et toute la fraîcheur humide du matin que nous ressentons?...

Le 4 mai 2016, dans le cadre de la huitième Assemblée Pascale, j'ai eu l'occasion d'écouter avec grand bonheur, un concert de deux pianistes ukrainiens à l'Académie Nationale de Musique Tchaïkovski de Kiev: Chopin par **Antoni Barychevskiy** et Rachmaninov par **Roman Lopatinskiy**.

Le point commun chez ces deux instrumentistes, se trouve dans un langage musical qui donne la primauté au phrasé naturel, comme une sorte d'instinct de la délectation auditive. On remarque aussi une force expressive qui traduit une sensibilité exacerbée et une inspiration vibrante.

L'évolution de la recherche interprétative soutenue par la vitalité du talent des interprètes, prouve qu'il n'est nul besoin de suivre l'esthétique établi et prêché par la mode pour s'extérioriser. La véritable interprétation ne demande aucune systématisation, elle fait appel avant tout aux profondeurs les plus intimes du musicien.

Par le jeu subtil de ces deux pianistes, j'ai pu remarquer que la qualité de l'enseignement dispensé dans cette académie, est remarquablement au fait des exigences de la pédagogie pianistiques, et de ce fait, apporte incontestablement au répertoire une contribution de haute qualité.

En se rapprochant de l'actualité, on manque parfois de recul nécessaire pour estimer non pas la valeur d'une pédagogie, mais la place qu'elle occupera dans son époque. S'il est impossible de deviner l'avenir, on peut du moins entrevoir le verdict de la postérité quant à ses chances de s'imposer, en sollicitant le même intérêt croissant dans les efforts fournis, aussi bien de la part des professeurs que des élèves, après quelques années.

Il me reste, pour terminer, à observer que dans ce long cheminement vers une aptitude à maîtriser l'instrument, la pure interprétation musicale semble aller de pair avec les travaux techniques qui ne sont plus abstraits qu'en apparence. Notons surtout, que la signification profonde de la véritable interprétation, doit arracher l'homme de sa vie quotidienne pour le transporter au-delà de lui-même. C'est pour l'interprète un dépassement de soi, comme celui de la lutte de Jacob avec l'ange...

Pour cela, que les élèves et professeurs de l'académie Tchaïkovski de Kiev en soient remerciés et qu'ils prennent courage pour l'avenir.

АВІ Ж.

У ЄДИНОМУ ПОРИВІ З УСІМ СВОЇМ ЄСТВОМ

(ПЕРЕКЛАД ІЗ ФРАНЦУЗЬКОЇ Н. М. НАБОВОЇ)

Як і будь-який музикант, піаніст у глибинах свого виконання має на фізичному рівні закохатися в музику, уміти доносити її до слухача всім своїм єством, часом уникаючи впливу теорій і принципів, які стримують талант і самовіддачу.

Музика потребує більше любові, ніж шанування. Саме таким чином вона спілкується з сучасною людиною про її долю, спілкується мовою, такою ніжною, такою братньою і такою глибокою, що кожен відчуває збентеження, яке вона спричиняє. У такому душевному стані уявимо руки Ф. Шопена, які, ніби полум'яні, вихором пурхають над клавішами фортепіано, награвши струменисті арпеджіо. Хіба ж не в такому пасажі ми серцем відчуємо красу народження блідого світанку, роси на луках і всю свіжість ранкової прохолоди?

4 травня 2016 року в рамках восьмої Пасхальної асамблеї я мав надзвичайно щасливу нагоду відвідати в Національній музичній Академії України імені П. І. Чайковського концерт двох українських піаністів, у якому прозвучали твори Ф. Шопена у виконанні **Антонія Баришевського** і твори С. Рахманінова у виконанні **Романа Лопатинського**.

Спільна риса цих двох піаністів полягає в їхньому музичному мовленні, властивому для них обох; завдяки йому вони вміють надати верховенство природному фразуванню, яке народжує вишукані миттєвості аудитивної насолоди.

Еволюція дослідження виконавського мистецтва, яке живилося життєздатністю таланту виконавця, свідчить про те, що немає надзвичайної необхідності дотримуватися встановлених і поширених модних естетичних норм для екстерналізації. Справжнє і щире виконання не вимагає якоїсь певної систематизації, воно апелює насамперед до найпотаємніших глибин музиканта.

Насолоджуючись витонченою грою цих двох піаністів, я помітив, що якість навчання, яке забезпечує Академія, блискуче відповідає вимогам піаністичної педагогіки і тим самим, безперечно, є істотним внеском у світову культуру.

Поступово наближаючись до сучасності або перебуваючи в ній, іноді не вистачає необхідної перспективи, щоб гідно оцінити не цінність педагогіки, а те місце, яке вона згодом посяде у своїй епосі. І якщо неможливо передбачити майбутнє, то принаймні можливо передбачити вердикт нащадків, який буде винесений уже найближчим часом про значні перспективи її ствердження і поширення, а також прогнозувати зростаючу зацікавленість величезними зусиллями, докладеними як викладачами, так і студентами.

На завершення мені залишається висловити остаточне спостереження: на тривалому шляху до здатності досконало опанувати інструмент суто музична інтерпретація завжди поєднується з наполегливою роботою виконавця над технікою гри, яка не така вже й абстрактна, як часом видається слухачеві. Звернемо особливу увагу на те, що глибокий сенс справжнього натхнення в інтерпретації полягає в тому, щоб вирвати людину з її повсякденного життя і перенести поза межі свого єства. Це для виконавця трансцендентність самого себе, подібно до боротьби Якова з Ангелом...

Саме такою виконавською довершеністю я насолоджувався на концерті і висловлюю глибоку вдячність студентам і викладачам Національної музичної Академії імені П. І. Чайковського. Хочу побажати усім завзяття в майбутньому.